

Sygn. akt II K 492/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Olsztyn – Południe w Olszynie Agnieszki Taleckiej del. do Prokuratury Rejonowej w Szczytnie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 lutego, 20 marca i 18 kwietnia 2018 roku sprawy:

S. S. (1), syna A. i J. zd. K., urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 lipca 2017 roku na trasie S. – J., gmina S., powiat (...), woj. (...), w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 1,06 mg/l, 0,97 mg/l, 0,95 mg/l, 0,83 mg/l oraz 0,81 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. uznając, że oskarżony S. S. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a §1 k.k. oraz ustalając, że wina i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 §1, §2 k.k. i art. 67 §1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

II. na podstawie art. 67 §3 k.k. orzeka wobec oskarżonego :

- środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku; zaś na podstawie art. 63 §4 k.k. zalicza na poczet orzeczonego środka karnego okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy oskarżonemu od dnia 23.07.2017r.;

- świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z póź. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz skarbu Państwa opłatę w wysokości 100 (stu) złotych, zaś na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Zebrane w sprawie dowody (w szczególności zeznania świadków A. G. i M. Z.) pozwoliły ustalić ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony S. S. (2) prowadził pojazd S. (...) o nr rej. (...) 05 znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 1,06 mg/l, 0,97 mg/l, 0,95 mg/l, 0,83 mg/l oraz 0,81 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, na niewielkim odcinku drogi na trasie pomiędzy S. a J., kiedy to wskutek utraty panowania nad kierowanym pojazdem

zjechał z jezdni na pobocze, a następnie do rowu. Żaden przeprowadzony przed Sądem dowód nie pozwolił ustalić, aby wymieniony kierował tym pojazdem wcześniej, także inną trasą lub na dłuższym odcinku - nie wynika to z zeznań wyżej wskazanych świadków ani tym bardziej z zeznań pozostałych świadków A. Z. i K. S.. Przeciwnie, z relacji tych osób wynika, że wcześniej pojazdem tym kierował świadek A. Z..

W tej sytuacji Sąd uznał, że okoliczności sprawy wskazują, że zachowanie sprawcy – choć sprzeczne z prawem – nie wymaga surowej represji karnej. Stopień winy sprawcy i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne. Oskarżony poruszał się wolno, w terenie niezabudowanym, w porze dnia o niewielkim natężeniu ruchu, nie stwarzając in concreto żadnego niebezpieczeństwa dla innych jego uczestników. Nie jest on sprawcą wysoce zdemoralizowanym, brak informacji aby przebywał w środowisku osób łamiących prawo, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Dlatego też uznając, że nie jest konieczne ukaranie oskarżonego, Sąd w oparciu o art. 66 §1, §2 i art. 67 §1 k.k. umorzył warunkowo postępowanie na okres 1 roku tytułem próby oraz na podstawie art. 67 §3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku (na podstawie art. 63 §4 k.k. zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy oskarżonemu od dnia 23.07.2017r.) i świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W niniejszej sprawie Sąd omyłkowo uznał jednak, że nastąpiło już zatarcie skazania S. S. (2) na karę łączną ograniczenia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie o sygn. akt II K 78/14, błędnie odczytując datę z danych o karalności (k.101). W nauce prawa karnego wskazuje się bowiem, że bieg terminów niezbędnych do zatarcia skazania rozpoczyna się od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania, a także od daty uznania jej za wykonaną (art. 83, 84 k.k.). W szczególności wykonanie kary ograniczenia wolności następuje z chwilą ukończenia pracy wyznaczonej skazanemu lub innych obowiązków nań nałożonych, ostatniego potrącenia wynagrodzenia za pracę -art. 59 k.k.w. - jeżeli kara ta przyjmuje formę potrącenia wynagrodzenia), wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności - art. 65 k.k.w., lub zwolnienia od reszty kary - art. 83 k.k. (zob. np.: Natalia Kłaczyńska w Komentarzu do art.107 Kodeksu karnego, LEX)

W przypadku oskarżonego - biorąc pod uwagę datę wyroku w sprawie II K 78/14 i datę postanowienia o zwolnieniu wymienionego z reszty kary (k.101) - wymagany okres do zatarcia skazania jeszcze nie upłynął.